

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 48/06-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., bytom B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a porušenia čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 3 protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. októbra 2005 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenie čl. 14 dohovoru a čl. 3 protokolu č. 7 k dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/04.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 16 C 101/04, predmetom ktorého je žaloba podaná žalobcom K., a. s., B., o zaplatenie istiny 24 177 Sk s príslušenstvom ešte 15. novembra 2002.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza, že okresný súd porušoval pri vedení tohto konania jeho označené základné práva podľa ústavy a dohovoru, konal s prietrahmi, v jeho priebehu nevykonával dôkazy, ktoré sťažovateľ navrhol, a rozhodol nezákonným rozsudkom.

V závere sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že:

„II. A. Okresný súd Bratislava II porušuje svojou činnosťou práva sťažovateľa (chybnými rozhodnutiami a chybnými postupmi, rafinovanými prietrahmi v konaní; chybným rozsudkom, zadržiavaním žaloby, ignorovaním nespochybniteľných argumentov sťažovateľa).

II. B. Okresný súd Bratislava II je povinný zaplatiť finančnú satisfakciu MUDr. D. B. vo výške päťnásobku škody, ktorú súd vynucuje od sťažovateľa.

Okresný súd Bratislava II je povinný zaplatiť sumu 24.177.- s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % odo dňa 12. 05. 2001 do zaplatenia; to všetko krát 5, lebo súd 5 x hrubo pochybil. (...)

Sťažovateľ žiada Ústavný súd SR, aby vydal pokyn na preskúmanie činnosti sudkyne S., či táto úmyselne nespolupracuje s poisťovňami (za odmenu), a nevyvíja protizákonnú činnosť v záujme poisťovní aj v iných prípadoch z minulosti!“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

1. Sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej tvrdí, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/04, a to jeho „(chybnými rozhodnutiami a chybnými postupmi, rafinovanými prietahmi v konaní; chybným rozsudkom, zadržívaním žaloby, ignorovaním nespochybniteľných argumentov sťažovateľa)“ došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a porušenie čl. 14 dohovoru a čl. 3 protokolu č. 7 k dohovoru, ústavný súd odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na základný ústavný predpoklad vzniku právomoci ústavného súdu v konaní o sťažnostiach, a to na skutočnosť, aby o ochrane tvrdeného porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy a dohovoru nerozhodoval iný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Ak existuje taký súd, ústavný súd zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, pretože tomu bráni ústavný princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

V právnej veci sťažovateľa ústavný súd zistil, že okresný súd vo veci samej rozhodol rozsudkom 9. februára 2005 a proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ 24. marca 2005

odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodol 27. februára 2006 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ napadol označené rozhodnutie okresného súdu odvolaním podľa § 201 Občianskeho súdneho poriadku a využil tak možnosť dosiahnuť účinnú ochranu jeho základných práv priamo v konaní pred všeobecnými súdmi, ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

V tejto spojitosti treba pripomenúť, že ústavný súd považuje odvolanie ako riadny opravný prostriedok za účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd. V rozsahu svojho preskúmvacieho oprávnenia sa teda odvolací súd musí vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi uvedenými v odvolaní, ako sťažovateľ uvádza v konaní pred ústavným súdom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že v čase podania sťažnosti sťažovateľa bol ešte iný súd, a to príslušný krajský súd (čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy), ktorý bol oprávnený a povinný rozhodovať o tom, či došlo alebo nedošlo k porušeniu jeho označených základných práv a slobôd podľa ústavy a dohovoru. Ústavný súd v takom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov okresného súdu.

Ústava a zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovatelia vybrali spôsob ochrany svojho základného práva a orgán, pred ktorým ho uplatnia, čo je vyjadrené princípom subsidiarity právomoci ústavného súdu.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

2. Sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/04 bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, IV. ÚS 71/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a po začatí konania pred ústavným súdom toto rozhodnutie okresného súdu bolo potvrdené rozhodnutím odvolacieho súdu (m. m. IV. ÚS 248/04 - uznesenie o predbežnom prerokovaní sťažnosti, IV. ÚS 46/05, IV. ÚS 288/05).

Ako už bolo povedané, napadnuté rozhodnutie okresného súdu bolo potvrdené 27. februára 2006 krajským súdom, a v súčasnosti sa toto rozhodnutie už iba doručuje účastníkom konania.

Podľa názoru ústavného súdu vychádzajúceho z jeho rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 188/03, IV. ÚS 288/05) vyhlásením prvostupňového rozsudku a jeho doručením (ako aj úkonmi, ktoré musel okresný súd vykonať v spojitosti s podaním odvolania podľa § 209 a § 210 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 1. septembra 2005) okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto je možné posudzovať záležitosť so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila rozhodnutím vo veci samej za predpokladu, že toto rozhodnutie bude napokon konečným rozhodnutím vo veci samej aj napriek podanému odvolaniu a vykonaniu riadneho opravného konania.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu, t. j. 20. októbra 2005, už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prieťahy v ňom, a napokon ani postup krajského súdu. Tento stav viedol ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu je v tejto časti zjavne neopodstatnená, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa smerovala iba proti postupu okresného súdu a ústavný súd je viazaný petitom návrhu v zmysle ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa postupom krajského súdu nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2006